ΕΤΟΣ Α΄.—ΑΡΙΘ. 24. ΑΘΗΝΑΙ 20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1895

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Λ. ΜΑΜΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
90 — Ὁδὸς Αἰόλου — 90

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τιμὴ συνδρομῆς: Ἐτησία Δρχ. 10.—Ἑξάμηνος Δρχ. 5.
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν εἰς Φράγκα χρυσᾶ.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται. —Ἀγγελίαι δημοσιεύονται μόνον ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι.— Διὰ τὰς καταχωρίσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΟΙΚΟΣ, ΘΡΗΣΚΕΙΑ, ΠΑΤΡΙΣ

Ἐν μέσῳ τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ ἀνθρωπίνου ἐνδιαιτήματος, δύο ὑπάρξεις ἃς ἡ Θεία βούλησις ἔν κατέστησε τόν τε νοῦν καὶ τὴν καρδίαν κάθηνται πλησίον λίκνου ἔνθα νέα ἀνθρωπίνη ὕπαρξις ἄρτι ἰδοῦσα τὸ φῶς καθεύδει, παρὰ τῶν δύο τούτων ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων περιμένουσα αὔξησιν, τροφήν, ἀνάπτυξιν σώματος καὶ διανοίας καὶ προστασίαν. Ἡ νέα μήτηρ πρὸς τὸ νεογνὸν ἐκεῖνο ἀτενίζει ἐνθέρμως, πρὸς ἐκεῖνο φέρουσα πάσας τοῦ νοὸς αὐτῆς τὰς σκέψεις, πρὸς ἐκεῖνο πάντα τὸν πλοῦτον τῶν αἰσθημάτων τῆς μητρικῆς καρδίας, καὶ περίφροντίς ἐστι ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ὑψηλοῦ αὐτῆς καθήκοντος, πρὸ τοῦ ὁποίου εὐσεβάστως κλίνει τὸ γόνυ ἡ σύμπασα ἀνθρωπότης. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας συμμερίζων τὴν καρδίαν αὐτοῦ μεταξὺ τῶν δύο τούτων φιλτάτων ὑπάρξεων ἐν ἀποτάτῳ χρονικῷ σημείῳ διορᾷ τὸ μέλλον τοῦ ἄρτι γεννηθέντος τούτου μέλους τῆς ἀνθρωπότητος καὶ σκέπτεται καὶ φροντίζει καὶ ἀγαπᾷ καὶ ἥ τε διάνοια καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ εἰς ἀένναον εὑρίσκεται ἐργασίαν· ἡ ἀνθρωπίνη αὕτη τριὰς ἀποκατέστη εἰς ἓν καὶ μόνον σύνολον, τὴν οἰκογένειαν, ἀληθὴς τριάς, καθιστῶσα τὸ τέλειον τῆς ἀνθρωπότητος, ἀληθὲς ἐκτύπωμα τῆς θείας τριάδος καθ' ὁμοίωσιν τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο.

Ἡ οἰκογένεια εἴπομεν ἀποκατέστη, ὁ μέγας καὶ ὑψηλὸς προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, σκοπὸς τῆς ὅλης δημιουργίας ἥτις προώρισται ἵνα διαθρέψῃ καὶ ἀναπτύξῃ τὸ σῶμα νέας ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, προώρισται ἵνα μορφώσῃ τὸν νοῦν καὶ διαπλάσῃ τὴν καρδίαν καὶ χειραγωγήσῃ τὸν νέον ἄνθρωπον ἐν τῇ σκολιᾷ ὁδῷ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου καὶ ὑποδείξῃ αὐτῷ τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἐγένετο, τὸν προορισμὸν ὃν ὀφείλει ἵνα πραγματοποιήσῃ. Ὁ νέος οὗτος ἄνθρωπος ἅμα τὸ φῶς εἶδε νέα δι' αὐτοῦ ἐβλάστησαν αἰσθήματα ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ, νέοι πόθοι, νέαι ἐλπίδες, νέαι εὐχαί, νέοι σκοποί, νέα ἐγεννήθησαν καθήκοντα· καθήκοντα διὰ τοὺς περὶ αὐτόν, καθήκοντα διὰ τὸν νέον τοῦτον ἄνθρωπον παρ' οὗ τὸ μέλλον προώρισται ἵνα ἤδη ἐπιτελούμενα ἔργα ἀγαθὰ καὶ μεγάλα καὶ ἐπαίνων ἄξια ἢ ἔργα ἄξια μομφῆς καὶ κατάρας.

Βαδίσωμεν βήματά τινα πρὸς τὸ ἀπέραντον τοῦ χρόνου στάδιον καὶ ἴδωμεν τὸ νεογνὸν τοῦτο ἤδη αὐξηθὲν καὶ δυνάμενον νὰ συναισθάνηται τὴν ἰδίαν ὕπαρξιν καὶ τὸν ἴδιον προορισμόν, δυνάμενον νὰ συναισθάνηται τὴν ὑψηλὴν τοῦ καθήκοντος ἰδέαν. Ἐξ ἑνὸς τὸ πρῶτον μέγα σχολεῖον τοῦ ἀνθρώπου, ὁ πατρικὸς οἶκος περιβάλλει τοῦτον διὰ τῶν ἀπείρων καὶ τρυφερῶν φροντίδων τῆς οἰκογενειακῆς ἀγωγῆς· ἐκεῖ μανθάνει τὰ πρῶτα αὐτοῦ καθήκοντα πρὸς τοὺς γεννήτορας οἵτινες πάσας αὐτῶν τὰς φροντίδας πρὸς μόρφωσιν φέρουσι τοῦ αὐξανομένου αὐτῶν βλαστοῦ. Ἐκεῖ ἐκμανθάνει ὅτι πέραν τῶν ὁρίων τοῦ ὁρατοῦ κόσμου ὑπάρχει ὑπερτάτη δύναμις, ἥτις ἀπὸ τοῦ μηδενὸς ἐξήγαγε τόν τε ἄνθρωπον καὶ τὸ ἀπέραντον σύμπαν, δύναμις ἀλειρος ἥτις συντηρεῖ τὸ σύμπαν τοῦτο, ὁ Θεός, οὗτινος ὁ δάκτυλος περιστρέφει τὸ σύμπαν καὶ ἡ παλάμη ὑποβαστάζει τοὺς οὐρανούς.

Ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἐκμανθάνει ὅτι πέραν τῶν τεσσάρων τοίχων τῆς πατρικῆς οἰκίας ὑπάρχει μεγαλειτέρα οἰκογένεια τῶν ἀνθρώπων ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων εἶδε τὸ φῶς καὶ ἥτις ἀγαπᾷ αὐτὸν καὶ γνωρίζει καὶ περιβάλλει διὰ πολλῶν φροντίδων, καὶ προστατεύσει κατόπιν τὴν ὕπαρξίν του καὶ μεριμνήσει, περὶ τῆς περαιτέρω ἀναπτύξεως τῆς διανοίας του, τῆς μεγάλης οἰκογενείας ἥτις φέρει τὴν δᾷδα τῆς παιδείας εἰς χεῖρας διασκεδάσουσαν τῆς ἀμαθείας τὰ σκότη διὰ τῆς ἐν τοῖς σχολείοις παιδεύσεως. Ἡ μεγάλη αὕτη οἰκογένεια,

ἡ πατρὶς δηλονότι, ἀπαιτεῖ παρὰ τοῦ νέου ἀνθρώπου ὑϊκὸν σεβασμὸν καὶ ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν ἐφάμιλλον ἐκείνης δι' ἧς δέον νὰ περιβάλλῃ τοὺς γεννήσαντας καὶ περιθάλψαντας τὰς πρώτας τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ ἡμέρας ἐν τῷ ἱερῷ ἀσύλῳ τῆς οἰκογενείας. Ἡ θρησκεία αἴσθημα ἀγάπης σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως καὶ λατρείας πρὸς τὸ ἄπειρον καὶ ὑπέρτατον Ὄν, ὅπερ ἐδημιούργησε τοῦ ἀνθρώπου τὴν ὕπαρξιν καὶ δι' ἀπείρων φροντίδων περιβάλλει τὸν βίον αὐτοῦ, ἡ θρησκεία λέγομεν, ἐμφυσῶσα εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ὑψηλὴν συναίσθησιν τοῦ καθήκοντος ἵσταται ἐν μέσῳ διὰ τῶν δύο χειρῶν συγκρατοῦσα τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ ἀβέβαια αὐτοῦ βήματα καθοδηγοῦσα καὶ αὐτὸν ἐκμανθάνουσα νὰ λατρεύῃ τὸν δημιουργήσαντα καὶ συντηροῦντα τὸ σύμπαν, σεβόμενος ἐξ ἴσου καὶ ἀγαπῶν τὴν οἰκογένειαν εἰς ἣν ὀφείλει τὴν ὕπαρξιν καὶ τὴν μεγάλην οἰκογένειαν, τὴν πατρίδα δηλονότι, τὴν γῆν ἐφ' ἧς ἐγεννήθη καὶ ἥτις φροντίσει περὶ τοῦ περαιτέρω αὐτοῦ βίου ὀφείλων καὶ ταύτῃ ἐπίσης ἀγάπην καὶ σεβασμὸν καὶ ὑπεράσπισιν· τὸ κλέος τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ὀφειλόμενον τῇ τε οἰκογενείᾳ καὶ τῇ πατρίδι. Ἀλλ' ἄραγε ἀνάγκη τυγχάνει τοῦ αἰσθήματος τῆς θρησκείας ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, λέγουσί τινες, ὅπως ἐμφορῆται ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ τῆς ὑψηλῆς ἰδέας τοῦ καθήκοντος; Οὐδόλως ἐπιτρέπει ἡμῖν ὁ χῶρος ἵνα πραγματευθῶμεν τὸ σπουδαῖον καὶ μέγα τοῦτο κοινωνικὸν ζήτημα ἀρκεῖ μόνον ἵνα ὑπενθυμίσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν ὅτι τὸ αἴσθημα τοῦ καθήκοντος λατρείας πρὸς τὸ θεῖον ὑπᾶρχον μεταξὺ τῶν μᾶλλον ἀπολιτίστων λαῶν ηὔξήθη διὰ μέσου τῶν αἰώνων αὐξάνοντος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἐθνῶν, καὶ ἡ αὔξησις τοῦ εὐγενοῦς τούτου αἰσθήματος ἐγέννησε τὰ λαμπρότερα καὶ εὐγενέστερα τῶν αἰσθημάτων τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας· καὶ ἡ ἄπειρος ἀφοσίωσις πρὸς τὸ ἀγαθὸν τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος καὶ πρὸς τὸ νεογνὸν ὅπερ ἀπεστερήθη τῶν μητρικῶν περιθάλψεων ἕνεκα προώρου θανάτου τῶν γεννησάντων αὐτό, ἢ διότι τὸ νεογνὸν τοῦτο θῦμα ἐγένετο τῆς ἀτελείας τῶν κοινωνικῶν ἡμῶν θεσμῶν· καὶ ἡ τελειότης τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν οἰκογένειαν καὶ ἡ ἔνθερμος φιλοπατρία καὶ αὐταπάρνησις πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρῴας γῆς, πάντα ταῦτα λέγομεν τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα αὐξάνουσι καὶ κραταιοῦνται καὶ παράγουσι καρποὺς θαυμασίους ἀναλόγως τῆς αὐξήσεως τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος δι' οὗ ἐκμανθάνει ὁ ἄνθρωπος ἵνα ἐπιτελῇ πανταχοῦ καὶ πάντοτε τὴν ὑψηλὴν ὑποχρέωσιν τοῦ καθήκοντος. Ἡ ἱστορία δὲ τῶν ἐθνῶν ὁ μέγας οὗτος διδάσκαλος τῆς ἀνθρωπότητος διδάσκει ἡμῖν συνάμα ὅτι ὁπόταν χαλεποὶ καιροὶ ἐπέσκυψαν, καιροὶ συμφορῶν καὶ καταστροφῆς διαφθορᾶς καὶ ἀδελφοκτονίας καὶ κοινωνικῶν ἀλγηδόνων, ὑπῆρξε πάντοτε ἐποχὴ καθ' ἣν ἡ ἰδέα τοῦ θείου ἀπεμακρύνθη τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, καὶ μὴ ὑπαρχούσης ἰδέας καθήκοντος πρὸς τὸν Δημιουργὸν ἐθεωρήθη ὀλιγωτέρας προσοχῆς ἄξιον τὸ καθῆκον πρός τε τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν πατρίδα· καὶ τὰ εὐγενέστερα τῶν αἰσθημάτων ἐσίγησαν, καὶ τὰ ἱερώτερα καὶ μᾶλλον σεβαστὰ ἐθεωρήθησαν ἀνάξια προσοχῆς καὶ σεβασμοῦ, καὶ ὁ ἄνθρωπος τὸ τελειότερον δημιούργημα τῆς κτίσεως κατέστη πολλάκις τοῦ κτήνους ὑποδεέστερος, ἀνάξιος τοῦ εὐγενοῦς τίτλου τοῦ λογικοῦ ὄντος, ἀνάξιος τῆς θείας εἰκόνος καθ' ὁμοίωσιν τῆς ὁποίας ἐγένετο.

Σ...

ΟΙ ΦΡΑΓΚΙΣΚΑΝΟΙ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ

Ἱστορικὰ γεγονότα ἀρυσθέντα ἐκ τῶν ἀρχείων τῶν ἐν Σμύρνῃ Φραγκισκανῶν πατέρων.

Ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν τὸ πρῶτον οἱ μοναχοὶ τοῦ τάγματος τοῦ Ἅγ. Φραγκίσκου καθιδρύθησαν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1346, ἀφ' ἧς δῆλα δὴ ἐποχῆς Ἐνετοὶ ἐκυρίευσαν τὰς Ἀσιατικὰς χώρας.

Ἡ Δημοκρατία τῆς Ἐνετίας νέας ὁσημέραι κατακτῶσα χώρας, εἶχε τὴν εὐγενῆ συνήθειαν νὰ ἐγκαθιδρύῃ ἑκάστοτε ἐν ταῖς κατακτωμέναις χώραις καὶ σκαπανεῖς τοῦ Εὐαγγελίου, οὓς αὕτη ἐλάμβανεν ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Δομινικανῶν καὶ Φραγκισκανῶν.

Ἐπειδὴ οἱ μοναχοὶ οὗτοι ἐπὶ μακρὸν χρόνον διετέλεσαν οἱ μόνοι κατάλληλοι πρὸς συντήρησιν καὶ ἐξάπλωσιν τῆς καθολικῆς πίστεως ἀνὰ τὴν μικρὰν Ἀσίαν, οἱ Ἄκροι τῆς Ρώμης Ἀρχιερεῖς ὅπως διευκολύνωσι τὸ τοσοῦτον δυσχερὲς αὐτῶν ἔργον, παρεχώρησαν αὐτοῖς πλεῖστα ὅσα προνόμια.

Οἱ Ἐνετοὶ γενόμενοι ἀπόλυτοι κύριοι τῆς Σμύρνης κατὰ τὸ ἔτος 1346, ἢ ὀλίγον χρόνον κατόπιν, ἔφερον τοὺς Φραγκισκανοὺς πατέρας καὶ καθίδρυσαν αὐτοὺς παρὰ τὴν ἁγίαν Veneranda [1] ἔνθα διέμειναν μέχρι τῆς 28 Μαΐου τοῦ ἔτους 1453, ἐποχῆς καθ' ἣν οἱ Ὀθωμανοὶ ἐκυρίευσαν τὴν Σμύρνην.

Οἱ σεβάσμιοι οὗτοι πατέρες ἐκδιωχθέντες τοῦ μοναστηρίου αὐτῶν ἐνῳκίασαν μικρόν τινα οἰκίσκον πλησίον τῆς ἁγίας Φωτεινῆς [1]. Ὁ οἰκίσκος οὗτος κατὰ τὰς σημειώσεις τοῦ πατρὸς Ἀντωνίου ἐκ Κρήτης, εἶχε μέγεθος 15 τετραγωνικῶν μέτρων καὶ περιελάμβανε 5 μικρὰ καὶ σκοτεινὰ δωμάτια, μικράν τινα αἴθουσαν, διάδρομόν τινα στενὸν καὶ ἓν μαγαζεῖον χρησιμεῦον ὡς ἐκκλησία. Διὰ τὸν πενιχρὸν τοῦτον οἰκίσκον οἱ αἰδέσιμοι οὗτοι πατέρες ἐπλήρωνον 50 ***πιάστρα*** κατ' ἔτος καὶ ἕτερα 5 ὅπως δικαιῶνται ἐλευθέρας εἰσόδου.

Ἐπὶ μακρὸν οἱ Φραγκισκανοὶ διετέλεσαν ἐν τῇ θλιβερᾷ ταύτῃ καταστάσει ὁπότε τέλος ἡ ἐκ τοῦ ὕψους ἐπαγρυπνοῦσα Θεία Πρόνοια προσῆλθεν αὐτοῖς ἀρωγός. Τὸ ἔτος 1573 συνθηκολογήσασα ἡ Ἐνετικὴ Δημοκρατία μετὰ τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἀπέστειλεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἔκτακτον ἀπεσταλμένον ὅπως διαπραγματευθῇ τὴν εἰρήνην. Μεταξὺ τῶν ὅρων οὓς ὁ ἔκτακτος οὗτος ἀπεσταλμένος, προέτεινεν, ὑπῆρξε καὶ ἡ ἀποστολὴ εἰς Σμύρνην Ἐνετοῦ προξένου, ἐντεταλμένου τὴν προστασίαν οὐ μόνον τοῦ Ἐνετικοῦ ἐμπορίου ἀλλ' ἐπίσης καὶ τῶν Φραγκισκανῶν.

Τὸ ἔτος 1612 τῇ βοηθείᾳ τοῦ προξένου τούτου κατώρθωσαν οὐ μόνον νὰ μεγαλύνωσι τὸ κατάστημα αὐτῶν, ἐκεῖνο ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς ἰδιωτικὸς τόπος προσευχῆς, ἀλλ' ἐπίσης καὶ νὰ οἰκοδομήσωσι δημοσίαν ἐκκλησίαν ἣν ἀφιέρωσαν εἰς τὴν Ἀμίαντον Παρθένον.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπέτυχον τὴν ἔκδοσιν αὐτοκρατορικοῦ ἰραδὲ δι' οὗ ἐπίθεντο ἐκτὸς πάσης ἐνοχλήσεως καὶ κινδύνου, καὶ ἡ νέα αὐτῶν ἐκκλησία δυνάμει αὐτοῦ τούτου τοῦ ἰραδέ, μετωνομάσθη εἰς ***Ἐνετικὴν ἐκκλησίαν***. Προσέτι δὲ τὸ Ἐνετικὸν ἔθνος μεγάλα προσήνεγκε χρηματικὰ ποσὰ εἰς τοὺς γενναίους τούτους πατέρας, ὅπως ὅσον οἷόν τε δυνηθῶσι νὰ ἐπαρκέσωσι καὶ εἰς τὰς ὑλικὰς αὐτῶν ἀνάγκας, ἐπιβαλὸν φόρον 10 πιάστρων εἰς ἅπαντα τὰ πλοῖα τὰ εἰσερχόμενα εἰς τὸν λιμένα τῆς Σμύρνης, πρὸς ὄφελος τῶν πατέρων Φραγκισκανῶν.

Οὕτω διὰ τῆς Ἐνετικῆς προστασίας αἱ πύλαι τοῦ λιμένος μας ἠνεῴχθησαν εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ ἐν βραχυτάτῳ χρονικῷ διαστήματι μέγας ἀριθμὸς Ἐνετῶν ἐμπόρων ἦλθον καὶ ἐγκατεστάθησαν ἐν Σμύρνῃ.

Ἡ καθολικὴ παροικία μεγάλως ἐκ τούτου ηὐξήθη καὶ οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι Φραγκισκανοὶ πατέρες ἐπελάβοντο ἐν εἰρήνῃ τοῦ πνευματικοῦ αὐτῶν ἔργου. Δὲν παρῆλθεν

[1] Κατὰ τὸν πατέρα Ἀλφόνσον ἐκ Ντόλτσε-Ἄκουα, ἡ ἁγία Veneranda κεῖται παρὰ τὸ τουρκικὸν νοσοκομεῖον καὶ ἐκαλεῖτο οὕτω διότι ἡ ἐκκλησία ἐκείνη εἶχεν ὡς προστάτιδα τὴν Ἁγίαν Veneranda.

[1] Ἡ ἁγία Φωτεινὴ εἶναι ἡ νῦν Ἑλληνικὴ Μητρόπολις.

ὅμως πολὺς χρόνος καὶ νέαι δοκιμαὶ ἐπεφυλάσσοντο αὐτοῖς.

Ἕνεκα τοῦ νέου πολέμου ὃν ὁ Σουλτάνος Ἰβραὶμ ἐκήρυξε κατὰ τῆς Ἐνετίας ὁ πρόξενος τῆς τελευταίας ταύτης δυνάμεως ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Σμύρνην, ἀφήσας συνάμα καὶ τοὺς Φραγκισκανοὺς μοναχοὺς ἄνευ προστασίας. Οὕτω τὸ ἔτος 1660, τό τε μοναστήριον καὶ ἡ ἐκκλησία των ἀφῃρέθησαν ἀπ' αὐτῶν καὶ ἐπωλήθησαν εἰς τοὺς Ἕλληνας.

Οἱ πατέρες τότε μὴ ἔχοντες ποῦ νὰ καταφύγωσιν προσῆλθον καὶ ἐγένοντο δεκτοὶ παρὰ τοῦ κ. Ἐδουάρδου Βλυδένβερετ, ἐμπόρου Βέλγου, μετὰ πολλῆς εὐμενείας καὶ στοργῆς. Ὁ πατὴρ Ρουγέρος ἐκ τοῦ Καστέλνου ὁ προεστὼς τῆς ἀποστολῆς, ἐπιθυμῶν νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀνώμαλον ταύτην κατάστασιν ἐζήτησε προστασίαν παρά τινος καθολικοῦ προξένου, δυστυχῶς ὅμως ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἐστράφη τότε πρὸς τὸν πρόξενον τῆς Ὁλλανδίας, ὅστις μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως ἔλαβεν αὐτοὺς ὑπὸ τὴν ὑψηλήν του προστασίαν, κατορθώσας μάλιστα τῇ βοηθείᾳ πολλῶν ἄλλων καθολικῶν τὴν παρὰ τῆς Τουρκικῆς Αὐτοκρατορίας ἀπόδοσιν τοῦ μοναστηρίου καὶ τῆς ἐκκλησίας των.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐγένετο κοινὴ τῶν καθολικῶν εἰσφορὰ δι' ἧς συνελέχθη τὸ ποσὸν τῶν 600 *πιαστρῶν* δι' ὧν κατωρθώθη ἡ ἀγορὰ τῶν ἄνω κτημάτων.

(Ἕπεται συνέχεια)

Πολύκαρπος Βεντούρας

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΕΡΙ ΔΥΤΙΚΗΣ ΟΦΡΥΟΣ

Πολὺν ἐσχάτως ἤγειραν θόρυβον οἱ πρὸς ἡμᾶς διεστῶτες ἀδελφοὶ μέχρι ναυτίας ἀναμασσήσαντες Βασιλειανόν τι κείμενον ὅπερ μετὰ περισσῆς κακοπιστίας καὶ ἠκρωτηριασμένον πρώτη ἀνέφερεν ἡ πατριαρχικὴ ἐγκύκλιος, ὅπως καταδείξῃ ὅτι ***κατὰ τοὺς ἐννέα αἰῶνας τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων ἡ Ἀνατολικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία οὐδέποτε ἀνεγνώρισεν τὰς περὶ πρωτείου παραλόγους ἀξιώσεις τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ῥώμης.***

Πράγματι ὁ μέγας Βασίλειος ἐν τῇ πρὸς Εὐσέβιον τὸν Σαμοσατων ἐπιστολῇ αὐτοῦ ἐπικρίνων τοὺς ἐν τῇ δύσει Ἐπισκόπους ὡς βασισθέντας ἐπὶ ἐσφαλμένων πληροφοριῶν καὶ ἀδίκως συγκατατάξαντας τόν τε Εὐσέβιον καὶ τὸν Μελέτιον μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀρειανῶν: «Ἐάν, λέγει, ἐπιμείνῃ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ποία βοήθεια ἡμῖν τῆς δυτικῆς ὀρφύος; οἱ τὸ ἀληθὲς οὔτε ἴσασιν οὔτε μαθεῖν ἀνέχονται, ψευδέσι δὲ ὑπονοίαις προειλημμένοι ἐκεῖνα ποιοῦσι νῦν, ἃ πρότερον ἐπὶ Μαρκέλλῳ. Ἐγὼ μὲν γὰρ αὐτὸς ἄνευ τοῦ κοινοῦ σχήματος ἐβουλόμην αὐτῶν ἐπιστεῖλαι τῷ κορυφαίῳ, περὶ μὲν τῶν ἐκκλησιαστικῶν οὐδέν, εἰμὴ ὅσον παραινίξασθαι ὅτι οὔτε ἴσασιν τῶν παρ' ἡμῖν τὴν ἀλήθειαν, οὔτε τὴν ὁδὸν δι' ἧς ἂν μανθάνοιεν καταδέχονται».

Καὶ πρῶτον μὲν ἡ μορφὴ αὕτη τοῦ Βασιλείου κατὰ τῶν τῆς Δύσεως ἐπισκόπων οὐδόλως ἀποβλέπει **δογματικὰς ἀληθείας,** ὡς εἰκάζει ἡ πατριαρχικὴ ἐγκύκλιος, ἀλλ' ἁπλῶς καὶ μόνον ἀνακριβεῖς πληροφορίας ἢ μᾶλλον ἄγνοιαν ἐκ μέρους τῶν τῆς Δύσεως ἐπὶ τῶν τεκταινομένων ἐν ταῖς ἐν Ἀνατολῇ Ἐκκλησίαις. Τοῦτο δὲ καὶ ἡλίου φαεινότερον καταδείκνυται ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν λέξεων τοῦ Βασιλείου: «Ἐγὼ μὲν γὰρ αὐτὸς ἄνευ τοῦ κοινοῦ σχήματος ἐβουλόμην αὐτῶν ἐπιστεῖλαι τῷ κορυφαίῳ . . . Ὅτι οὔτε ἴσασι τῶν **παρ' ἡμῖν** τὴν ἀλήθειαν οὔτε τὴν ὁδὸν δι' ἧς ἂν μανθάνοιεν καταδέχονται». Ὁ Βασίλειος λοιπὸν μέμφεται τοὺς κατὰ Δύσιν Ἐπισκόπους ὡς σπεύσαντας νὰ καταδικάσωσι τὸν Εὐσέβιον καὶ τὸν Μελέτιον πρὶν ἢ ἐξετάσωσιν ἐπακριβῶς τὰ γεγονότα τὰ σχετιζόμενα μὲ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἀνωτέρω Ἐπισκόπων, περὶ ὧν γεγονότων ἄλλως τε καθὸ μακρὰν εὑρισκόμενοι δὲν ἠδύναντο νὰ ἔχωσι γνῶσιν ἀκριβῆ καὶ τελείαν. Ἡ μορφὴ δ' αὕτη τοῦ Βασιλείου ἔτι μᾶλλον ἐπιτείνεται κατὰ τῶν πρὸς Δυσμὰς Ἐπισκόπων καθόσον οὗτοι ἀψηφήσαντες τὴν ὁδὸν δι' ἧς θὰ ἠδύναντο ν' ἀρυσθῶσιν ἀκριβεῖς πληροφορίας ἐβασίσθησαν ἁπλῶς εἰς τὰς ψευδεῖς ἐκθέσεις ἀνθρώπων ῥαδιουργων, καὶ τούτων ἐξ Ἀνατολῆς.

Σημειωτέον πρὸς τούτοις ὅτι ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ταύτῃ, ὁ μέγας Βασίλειος ἐξαιρεῖ τὸ πρόσωπον τοῦ Πάπα. «Ἐγὼ μὲν γὰρ αὐτός, λέγει, ἄνευ τοῦ κοινοῦ σχήματος ἐβουλόμην αὐτῶν ἐπιστεῖλαι **τῷ κορυφαίῳ...** ὅτι οὔτε ἴσασι τῶν παρ' ἡμῖν τὴν ἀλήθειαν, οὔτε τὴν ὁδὸν δι' ἧς ἂν μανθάνοιεν καταδέχονται». Ἐξ οὗ ἐναργῶς καταδείκνυται τὸ σέβας τοῦ Βασιλείου πρὸς τὸν πάπαν Ἅγ. Δάμασον ὃν ἀνεγνώριζε πρωτεύοντα ἐπὶ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας.

Ἀλλ' ἵνα ἔτι σαφέστερον διατυπωθῇ ὁ νοῦς τοῦ Ἁγ. Βασιλείου καὶ ἡ ἀκράδαντος αὐτοῦ πεποίθησις ἐπὶ τοῦ πρωτείου τῶν Ἄκρων Ἀρχιερέων, συγχρόνως δὲ καὶ ἡ βαθυτάτη ἐκτίμησις πρὸς τοὺς κατὰ Δυσμὰς Ἐπισκόπους, θεωροῦμεν ἐπάναγκες ἵνα ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα περικοπάς τινας τοῦ αὐτοῦ Βασιλείου ἐξ ἄλλων ἐπιστολῶν οὐχ ἧσσονος σπουδαιότητος.

Οὕτω ἐν τῇ 70ῇ ἐπιστολῇ πρὸς τὸν πάπαν Δάμασον θρηνῶν ἐπὶ τῶν δεινῶν τῆς ἐν Ἀνατολῇ Ἐκκλησίας ὑποδουλιζομένης ὑπὸ τῆς Ἀρειανῆς αἱρέσεως. ἐκλιπαρεῖ τὸν Δάμασον ἵνα ἑπόμενος ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν προκατόχων του ἐπέλθῃ ἀρωγὸς τοῖς δοκιμαζομένοις ἀδελφοῖς: «Τούτων μίαν προσεδοκήσαμεν λύσιν τὴν τῆς ὑμετέρας εὐσπλαγχνίας ἐπίσκεψιν, καὶ εὐχαριστήσαμεν ἡμᾶς ἀεὶ τὸ παράδοξον τῆς ὑμετέρας ἀγάπης ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ καὶ φήμη φαιδροτέρα πρὸς βραχὺ τὰς ψυχὰς ἀνερρώσθημεν ὡς ἐσομένης ἡμῖν τινος ἐπισκέψεως παρ' ἡμῖν. Ὡς δὲ διημαρτομεν τῆς ἐλπίδος ἤλθομεν ἐπὶ τὴν διὰ τοῦ γράμματος ἡμῶν παράκλησιν, διαναστῆναι ὑμᾶς πρὸς τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν καὶ ἀποστεῖλαι τινας τῶν ὁμοψύχων, ἢ τοὺς συμβιβάζοντας τοὺς διεστῶτας ἢ εἰς φιλίαν τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ ἐπανάγοντες, ἢ τοὺς γοῦν αἰτίους τῆς ἀκαταστασίας φανερωτέρους ὑμῖν καθιστῶντες· ὥστε ὑμῖν φανερὸν εἶναι τοῦ λοιποῦ πρός τινας ἔχειν τὴν κοινωνίαν προσῆκε. Πάντως δὲ οὐδὲν κοινὸν ἐπιζητοῦμεν, ἀλλὰ τοῖς τε λοιποῖς τῶν πάλαι μακαρίων καὶ θεοφιλῶν ἀνδρῶν σύνηθες καὶ διαφερόντως ἡμῖν. Οἴδαμεν γάρ, μνήμης ἀκολουθίᾳ παρὰ τῶν πατέρων ἡμῶν αἰτηθέντων καὶ ἀπὸ γραμμάτων τῶν ἔτι καὶ νῦν περυλαγμένων παρ' ἡμῖν, διδασκόμενοι, Διονύσιον ἐκεῖνον τὸν μακαριώτατον ἐπίσκοπον παρ' ὑμῖν ἐπί τε ὀρθότητι πίστεως καὶ τῇ λοιπῇ ἀρετῇ διαπρέψαντα, ἐπισκεπτόμενον διὰ γραμμάτων τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν τῶν Καισαρέων καὶ παρακαλοῦντα τοὺς πατέρας ἡμῶν διὰ γραμμάτων, καὶ πέμπειν τοὺς ἀπολυτρουμένους ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τὴν ἀδελφότητα. Ἐν χαλεπωτέρῳ δὲ νῦν καὶ σκυθρωποτέρῳ τὰ καθ' ἡμᾶς καὶ πλείονος δεόμενα ἐπιμελείας . . . ὥστε εἰ μὴ ἤδη διαναστάιησαι πρὸς τὴν ἀντίληψιν, μικρὸν ὕστερον οὐδὲ εἰς ὁρέξετε τὴν χεῖρα, εὑρίσητε, πάντων ὑπὸ τὴν ἐπικράτειαν τῆς αἱρέσεως γενομένων».

Ἀξιόλογον ἐπίσης μαρτυρίαν τῆς ἀπολύτου τῶν παπῶν δικαιοδοσίας ἐπὶ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, ἀρυόμεθα ἐκ τῆς 69 ἐπιστολῆς τοῦ μεγάλου Βασιλείου ἐν ᾗ γράφων πρὸς τὸν Ἅγ. Ἀθανάσιον λέγει: «**Ἐδόκει ἡμῖν ἀκόλουθον ἐπιστεῖλαι τῷ Ἐπισκόπῳ Ῥώμης ἐπισκέψασθαι τὰ ἐνταῦθα καὶ δοῦναι γνώμην**». Πῶς ἐρωτῶμεν πρὸς θεοῦ ἠδύνατό ποτε ὁ μέγας οὗτος φωστὴρ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐπέμβασιν τοῦ ἄκρου Ἀρχιερέως εἰς ὑποθέσεις ὅλως ἐσωτερικὰς ἀφορῶσας δὲ ἀπ' εὐθείας τὴν ἐν Ἀνατολῇ Ἐκκλησίαν, εἰ μὴ ἦτο πεπεισμένος περὶ τοῦ δικαιώματος τῶν Ἄκρων Ἀρχιερέων τοῦ *ἐλέγχειν* καὶ *δίδειν γνώμην* ἐφ' ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν μηδ' αὐτῆς τῆς Ἀνατολικῆς ἐξαιρουμένης; Ποῦ λοιπὸν ἡ *ἀνεξάρτητος σχέσις* τῆς Ἀνατολῆς πρὸς τὴν Δύσιν ὡς διατείνεται ἡ Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιος;

Ποίαν δὲ Βασίλειος ὁ μέγας ἔτρεφε ἐκτίμησιν πρὸς τοὺς κατὰ Δυσμὰς Ἐπισκόπους, προεξάρχοντος τοῦ Ρωμαίου Ποντίφηκος ἀριδήλως ἐξάγεται ἐξ ἑτέρας ἐπιστολῆς τοῦ Ἁγ. Βασιλείου, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως πρὸς τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἰταλίας καὶ Γαλλίας, ὑπογραφείσης καὶ ὑπὸ τῶν ἐν Ἀνατολῇ Ἐπισκόπων Μικρᾶς Ἀσίας, Πόντου, Μεσοποταμίας, Συρίας, Ἀρμενίας, Αἰγύπτου καὶ Θηβαί-

δος: « Ἐφ' ἅπερ καὶ μάλιστα, γράφει ὁ Ἅγ. Βασίλειος, τῆς παρ' ἡμῶν χρήζομεν βοηθείας, ὥστε τοὺς τὴν ἀποστολικὴν ὁμολογοῦντας πίστιν ἃ παρεπενόησαν διαλύσαντας, ὑποταγῆναι τοῦ λοιποῦ τῇ αὐθεντίᾳ τῆς Ἐκκλησίας. Τῷ ὄντι γὰρ τοῦ ἀνωτάτου μακαρισμοῦ ἄξιον τὸ τῇ **ὑμετέρᾳ θεοσεβείᾳ** χαρισθὲν **παρὰ τοῦ Κυρίου** τὸ μὲν **κίβδηλον** ἀπὸ τοῦ **δοκίμου** καὶ **καθαροῦ** διακρίνειν, τὴν δὲ τῶν πατέρων πίστιν **ἄνευ τινὸς ὑποστολῆς κηρύσσειν»**.

Ἐκ τούτων πάντων καταδείκνυται πασιφανέστατα ποῖον ἦν τὸ φρόνημα καὶ αἱ πεποιθήσεις τοῦ μεγάλου Βασιλείου, ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἐπισκόπους τῆς Δύσεως καὶ ἰδίως πρὸς τὸν ὕπατον Κυβερνήτην τῆς Ἐκκλησίας ὃν ἀείποτε ἀνεγνώριζε πρωτεύοντα ἐν δικαιοδοσίᾳ ἐφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ δεύτερον λόγον ἐκ τῶν Βασιλειανῶν κειμένων, ἐξάγομεν κατὰ τῆς Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τὴν στενὴν καὶ ἀδιάρρηκτον σχέσιν τῆς Ἀνατολῆς πρὸς τὴν Δύσιν κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας, σχέσιν δὲ οὐχὶ ἁπλῆς συμπαθείας καὶ ἀδελφότητος ἀλλὰ προερχομένην ὡς ἐκ τῆς ὑψίστης δικαιοδοσίας τῶν ἄκρων ἀρχιερέων ἐφ' ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς τε Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως.

Ἀλλ' ἔχομεν καὶ τρίτον συμπέρασμα, τοῦτο δὲ ἀφορᾷ τὸ μὴ εἰλικρινὲς πνεῦμα καὶ τὴν κακοπιστίαν μεθ' ἧς παρεχαράχθη ὁ νοῦς καὶ τὸ φρόνημα τοῦ μεγάλου Βασιλείου πρὸς δολίευσιν τῶν ἁπλοϊκῶν, ὑπ' ἐκείνων ἀκριβῶς οὓς ὁ Κύριος ἔθηκε διδασκάλους ἐν τῷ Ἰσραήλ.

Η ΟΡΚΟΜΩΣΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΡΟΔΑΡΙΑΣ

Ἦγε τὴν 20ὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων της καθ' ἣν ἡμέραν ἔκρουσε τὴν θύραν τῶν μοναχῶν τοῦ Ἐλέους ζητοῦσα τὴν ἤρεμον γαλήνην τοῦ μοναστικοῦ βίου. Κόρη συμπαθὴς καθίστατο ἔτι συμπαθεστέρα ὑπὸ τὴν μέλαιναν περιβολήν. Αἱ συνάδελφαι αὐτῆς τὴν ἠγάπων περιπαθῶς, ἅτε ἐπὶ τοῦ πεπονημένου μετώπου της ἀνεγίνωσκον ἱστορίαν ὅλην ὀδυνηροῦ παρελθόντος.

*
* *

Αὐταπάρνησις καὶ *θυσία* εἶναι ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου τῇ εἶπεν ὁ ἀδελφός της Ἐδμοῦνδος ὅτε ἀπεσπᾶτο τῆς ἀδελφικῆς ἀγκάλης ἵνα ἀκολουθήσῃ τὰ γαλλικὰ ὅπλα κατὰ τὴν εἰς Μόσχαν ἐκστρατείαν. Ροδαρία, ἕως τώρα σὺ ὑπῆρξες ὁ ἄγγελός μου, ἀπάσας δὲ τὰς τε ὀδυνηρὰς καὶ τὰς εὐφροσύνας περιπετείας τοῦ παρελθόντος μου ἐμπερικλείει ἡ ἀδελφική σου ἀγκάλη. Ὅταν ἀκούσῃς, Ροδαρία, ὅτι ὁ ἀδελφός σου δὲν ὑπάρχει πλέον ἐν τῇ ζωῇ, τότε ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν ἀγγελικῶν σου πτερύγων δὸς ἄσυλον ἀντ' ἐμοῦ εἰς τοὺς πένητας καὶ τοὺς δυστυχεῖς. Τὴν πικρίαν τῆς ἀποστερήσεώς μου πράϋνον διὰ τῆς ἀγαθοεργίας. Ἴσως παρὰ τὴν κλίνην τῶν δεινοπαθούντων ἀνακτήσῃς τὴν εὐτυχίαν σου.

*
* *

Στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα ὑπὸ μολυβδόχρουν οὐρανὸν ἐβάδιζε σιωπηλῶς εἰς τὰ πέριξ τῆς Μόσχας, διασχίζον χιονόλευκον δάσος. Τέσσαρες στρατιῶται ἐν τῷ μέσῳ ἐβάσταζον πένθιμον σορόν. Ἦτο ὁ νεκρὸς τοῦ Ἐδμούνδου ὅστις ἐρέρετο ὑπὸ τῶν συναδέλφων του εἰς τὴν ὑστάτην κατοικίαν του.

*
* *

Τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς στιγμὴν ὁ ταχυδρόμος τοῦ χωρίου ἐνεχείριζεν εἰς τὴν Ροδαρίαν τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν :

Ροδαρία,

Ὅταν ἀναγνώσῃς τὴν ἐπιστολήν μου ταύτην δὲν θὰ εἶμαι πλέον ἐν τῇ ζωῇ. Ἠγωνιζόμην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ὡς ἐμπρέπει εἰς Γάλλον στρατιώτην, ὅτε σφαῖρα ἐχθρικὴ μοὶ διέτρυσε τὸ στῆθος ἀφήσασα φεῦ! ἀνέπαφον τὴν καρδίαν. Ταύτης σοι ἀποστέλλω τοὺς ὑστάτους παλμούς. Ἐνθυμοῦ τὴν παραγγελίαν μου καὶ ζῆσον εὐτυχής. **Ἐδμοῦνδος.**

*
* *

Ὁ κομψὸς ναΐσκος τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἐλέους ἦτο ἑορτασίμως διεσκευασμένος. Κυκλουμένη ὑπὸ τῶν λοιπῶν συναδέλφων της ἵστατο ἐν τῷ μέσῳ γονυπετὴς ἡ συμπαθὴς Ροδαρία. Μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς θείας μυσταγωγίας ἐν μέσῳ νεκρικῆς σιγῆς ἠκούσθη γλυκεῖα φωνὴ λέγουσα : « Ὁρκίζομαι ἐπὶ τοῦ Ἐσταυρωμένου νὰ περιθάλπω πάντοτε τοὺς ἀσθενεῖς». Ἦτο ἡ ὁρκομωσία τῆς ἀδελφῆς Ροδαρίας, ἥτις ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῆς ἀδελφικῆς παραγγελίας καθίστατο πάλιν εὐτυχής.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ κ. κ. συνδρομηταὶ ἡμῶν οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ὅπως ἀποστείλωσι ταύτην ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς **Ἁρμονίας** διὰ συστημένης ἐπιστολῆς εἴτε διὰ χαρτονομίσματος ἢ ὁπωσδήποτε ἄλλως ἐγκρίνωσιν.

AVIS

Nous prions nos honorables abonnés de la province et de l'étranger d'adresser le montant de leur abonnement à M. le Directeur du journal «Harmonie».

ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΡΟΝ

Γλυκὺ σήμαντρον σημαίνει
Σὰν τοῦ πλάστου τὴ φωνή,
Τοῦ ναοῦ μᾶς περιμένει
Ἡ νεκρώσιμος σιγή.

Μὴ ταράξῃς τὴ γαλήνη
Τοῦ ναοῦ τὴ σιωπηλὴ
Θεοῦ πνεῦμα καὶ εἰρήνη
Ἀναπαύονται ἐκεῖ.

Τὸν κρυμμένο σου τὸν πόνο
Μέσ' τὰ σπλάγχνα μυστικὸ
Εἰς τοῦ Πλάστου μας τὸ θρόνο
Στεῖλε μ' ἕνα στεναγμό.

Τὸ λιβάνι ποῦ ἐκάη
Εἰς τὸν ἅγιο τὸ βωμὸ
Τὴν εὐχούλα σου θὰ πάῃ
Ὑψηλὰ 'στὸν Οὐρανό.

Κ' ἕνα χέρι 'στὰς εὐχάς σου
Ἕνα χέρι ἀγγελικὸ
Θὰ γιατρέψῃ τὰς πληγάς σου
Τῆς ψυχῆς σου τὸν καϋμό.

Ι. Μ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἑκατοντάδραχμος δωρεά.

Ἐλάβομεν παρ' εὐγενοῦς δωρητοῦ τηρήσαντος ἐκ μετριοφροσύνης ἀνωνυμίαν ἑκατοντάδραχμον δωρεὰν ὑπὲρ τῆς « Ἁρμονίας» συνοδευομένην μὲ τὰς μᾶλλον ἐνθαρρυντικὰς ἐκφράσεις. Ἡ διεύθυνσις τῆς « Ἁρμονίας » δεχομένη μετὰ ζωηρᾶς εὐγνωμοσύνης τὸ εὐγενὲς δώρημα ἐκφράζει τῷ ἀνωνύμῳ δωρητῇ θερμὰς εὐχαριστίας, καταθέτουσα δὲ εἰς τὸ ταμεῖον τῆς « Ἁρμονίας» τὴν ὑλικὴν συνδρομήν, τηρεῖ ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ἠθικὴν ἱκανοποίησιν.

Βιοτεχνικὴ Ἔκθεσις.

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἤνοιξε τὰς πύλας αὐτῆς ἡ ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Βιοτεχνικῆς Ἑταιρίας ἐν τῷ Ζαππείῳ μεγάρῳ διοργανωθεῖσα ἔκθεσις διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον.

Τὴν ἔκθεσιν ταύτην ἐπεσκέφθη κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα καὶ ὁ ἡμέτερος Ἀρχιεπίσκοπος σεβ. κ. Δὲ Ἄγγελις, συνοδευόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ γεν. αὐτῆς γραμματέως κ. Κυπαρίσσου Στεφάνου περιῆλθεν ὅλας τὰς αἰθούσας ἐξετάζων μετ' ἐνδιαφέροντος τὰ διάφορα ἐκθέματα ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸν βιομηχανικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος.

Τὸν θαυμασμόν του ἰδίως ἐπέσυρε τὸ τμῆμα τῶν ταπήτων ἐν ᾧ φαίνεται ἡ καταπληκτικὴ πρόοδος ἣν ἐποιήσατο ἡ ἐθνικὴ βιομηχανία ἐπὶ τοῦ εἴδους τούτου, ἀνεχώρησε δ' ἀποκομίζων ἐν γένει τὰς μᾶλλον εὐαρέστους ἐντυπώσεις.

Η ΟΡΚΟΜΩΣΙΑ

Ἡ λειτουργία τοῦ ἐν Ἀθήναις «Καθολικοῦ Συλλόγου».

Ἡ εἴδησις περὶ τῆς ἀναβιώσεως τοῦ πρὸ δύο ἐτῶν συστάντος ἐνταῦθα «Καθολικοῦ Συλλόγου» ἡ δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ, ἐξήγειρεν ὡς εἰκὸς τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἡμετέρας παροικίας καὶ ἐνέπλησσε χαρᾶς πάντα τὰ μέλη τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου σωματείου.

Ἐπιφυλασσόμενοι νὰ πραγματευθῶμεν εἰδικώτερον περὶ τοῦ σκοποῦ ὃν ἐπιδιώκει καὶ περὶ τῶν λόγων τῶν προκαλεσάντων τὴν πλήρωσιν τῆς κατὰ τὸ παρελθὸν ἐπαισθητῆς ταύτης ἐλλείψεως, μετ' εὐχαριστήσεως ἀναγράφομεν σήμερον ὅτι ὁ Σύλλογος οὗτος λίαν προσεχῶς θέλει συνέλθει εἰς γεν. συνέλευσιν ὅπως προβῇ εἰς τὴν ἐκ νέου ἔγκρισιν τοῦ κατὰ τὴν ἵδρυσιν αὐτοῦ ψηφισθέντος Καταστατικοῦ, τοῦ μὴ ἀτυχῶς ἐφαρμοσθέντος ἔκτοτε ἕνεκα τῆς ἐξ ἀπροόπτων ὅλως περιστάσεων ἐπελθούσης μακροχρονίου ἀργίας τοῦ Συλλόγου, κατόπιν δὲ γενήσεται ἡ ἐγκατάστασις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτοῦ.

Εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ εὐεργετικοῦ σωματείου δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ σπεύσωσι πάντες οἱ ὑπὲρ τῆς προόδου αὐτοῦ ἐνδιαφερόμενοι ὅπως μετὰ τῆς προσηκούσης εἰς τὸ ζήτημα σοβαρότητος ἐπιληρώσι τῆς προκαταρκτικῆς ἐργασίας καὶ χρηστὰς τρέφομεν ἐλπίδας ὅτι δὲν θέλομεν βραδύνει νὰ ἴδωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποτελούντων αὐτὸ μελῶν ὁσημέραι αὐξανόμενον, τὸν δὲ Σύλλογον ἀνυψούμενον εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῷ περιωπήν.

Τὸ Ἡμερολόγιόν μας.

Ἐκ τῶν μικρῶν μας κερδῶν, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸ περίσσευμα τῆς Α'. ἐξαμηνίας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἡμετέρου φύλλου, ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐκδώσωμεν καὶ ἡμεῖς καλλιτεχνικὸν Ἡμερολόγιον ὅπερ ἡ «Ἁρμονία» θέλει προσφέρει ὡς δῶρον εἰς τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Νέου Ἔτους. Ἔσεται δὲ τοῦτο ἡ καλλιτέρα ἀπόδειξις ὅτι τὸν κάλαμον τῶν ἡμετέρων συνεργατῶν δὲν ὁδηγεῖ τὸ ὑλικὸν συμφέρον ἀλλὰ σκοποὶ ὑψηλοὶ καὶ ἰδανικώτεραι βλέψεις. Διὰ τοὺς μὴ συνδρομητὰς ἡ τιμὴ τοῦ ἡμετέρου Ἡμερολογίου ὡρίσθη εἰς δραχ. 2.

† Ἀλέξανδρος Γκόβανς

Ἐν Ὠροπῷ ἔνθα διηύθυνε τὸ ἀνθρακωρυχεῖον ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν καὶ τὴν ἑπομένην κομισθέντος ἐνταῦθα τοῦ νεκροῦ ἐνεταφιάσθη ὁ παρ' ἡμῖν διακεκριμένος ὀρυκτολόγος Ἀλέξανδρος Γκόβανς.

Ἐπὶ τοῦ τάφου του ἐξύμνησε τὴν ἐπιστημονικὴν ἀξίαν καὶ τὴν μεγίστην μετριοφροσύνην τοῦ μεταστάντος ὁ καθηγητὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου κ. Α. Χρηστομάνος, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

«Ἐνώπιον ἡμῶν κεῖται καὶ ἄλλος ἐργάτης ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου, καὶ ἄλλος εὐγενὴς τοῦ καθήκοντος λάτρης. Ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον παρέρχονται καὶ ὁσημέραι ἐλαττοῦται ὁ ἀριθμὸς τῶν παλαιστῶν, ὧν ἡ ἐν ἀφανείᾳ ἐργασία οὐχ ἧττον θεμελιοῖ τὸ οἰκοδόμημα τοῦ ἡμετέρου μέλλοντος.

Ὁ Ἀλέξ. Γκόβανς ἐν ἀφανείᾳ ἔζησε καὶ ἐν ἀφανείᾳ ὡσαύτως ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν, ἡμῖν δὲ τοῖς γνωρίσασιν αὐτόν, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀφήσωμεν ἐν ἀφανείᾳ ἐπίσης νὰ σβύσῃ καὶ ἡ μνήμη του. Διότι ἔτυχεν, ἐπιστημονικῶς μεμορφωμένος ὢν ἐν τῷ παρ' ἡμῖν σπανίως καλλιεργουμένῳ κλάδῳ τῆς ὀρυκτολογίας καὶ μεταλλειολογίας, νὰ δράσῃ ἐνταῦθα ἐν πεδίῳ, οὗ ἡ νῦν καὶ μετέπειτα καλλιέργεια προώρισται καὶ αὕτη νὰ προλειάνῃ τῷ ἔθνει τὴν πρὸς τὸ ποθούμενον μεγαλεῖον ὁδόν.

Πρὸ 27 ἐτῶν εὗρον τὸν νῦν ἐνθάδε κείμενον ἐγκαθιδρυμένον ὡς ἕνα τῶν πρωτίστων ὑπαλλήλων τῶν εἰς τὸ δημόσιον τῆς Αὐστρίας ἀνηκόντων μεταλλείων τῆς πόλεως Φίλλαχ ἐν Καρινθίᾳ, χρυσοστιλπνα δὲ γαλόνια ἐστόλιζον τὴν ἑαυτοῦ στολὴν καὶ μεγάλην ἔχαιρεν ὑπόληψιν ὁ ὡς δραστήριος ὑπάλληλος καὶ δόκιμος συγγραφεὺς ὀρυκτολογικῶν καὶ μεταλλουργικῶν πραγματειῶν γνωσθεὶς ἀνήρ. Οὐχ ἧττον κατώρθωσα νὰ πείσω αὐτὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ θέσεις καὶ τιμὰς καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπως, περιέλθῃ καὶ ἐξετάσῃ αὐτὴν καὶ χορηγήσῃ τὰς ἐκ μακρᾶς πείρας ἀπορρεούσας συμβουλὰς εἰς τοὺς τότε δεομένους αὐτῶν ὡς ἐκ τῆς πυρετώδους πρὸς τὰς ἐπιχειρήσεις τῶν μεταλλείων ροπῆς τῆς κοινωνίας ἡμῶν.

Ἀκάματος καὶ πάντοτε πρόθυμος ὑπηρέτησε πανταχοῦ τὰ συμφέροντα τῶν μεταλλείων, χωρὶς οὐδέποτε νὰ παραμελήσῃ καὶ τὸ ἐπιστημονικὸν ἐνδιαφέρον. Ὀλίγοι ἐπιστήμονες ὑπάρχουν, οἵτινες διὰ τοσούτου ἀμεταπτώτου ζήλου ἐπελάβοντο τοῦ ἔργου αὐτῶν. Ἰδίως τῶν ὀρυκτῶν ἦτο γνώστης καὶ κατὰ τὰς μακρᾶς αὐτοῦ πορείας ἀνὰ τὰς μεταλλοφόρους χώρας τῆς τε ἐλευθέρας καὶ δούλης Ἑλλάδος, τῆς Τουρκίας, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῶν νήσων, συνεκομίσατο θησαυρὸν γνώσεων περὶ τῶν ἑλληνικῶν ὀρυκτῶν καὶ τοῦ

SILVIO PELLICO

ΑΙ ΦΥΛΑΚΑΙ ΜΟΥ

Οὐδέποτε θὰ ἤλλαζον τὴν τύχην μου μὲ τὴν τύχην πρίγκιπος!

— Καὶ ἐκ τύχης τόσον εὐτυχοῦς νὰ ἐμπέσω εἰς τὰς χεῖρας τῶν σμπίρων, νὰ μεταφέρωμαι ἀπὸ φυλακῆς εἰς φυλακὴν καὶ νὰ καταλήξω εἰς τὴν ἀγχόνην ἢ εἰς τὰ δεσμά!

ΚΕΦ. LI.

Καταπεπονημένος ἐκ τῶν σκέψεων τούτων ἀφίχθην εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Ἁγ. Μιχαὴλ ὅπου ἐνεκλείσθην ἔν τινι δωματίῳ, ὅπερ ἔβλεπεν εἰς αὐλήν, πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ πρὸς τὴν ὡραίαν νῆσον τοῦ Μουράνο. Ἠρώτησα περὶ τοῦ Μοροντσέλλι τὸν δεσμοφύλακα, τὴν σύζυγόν του καὶ τέσσαρας φύλακας. Οὗτοι ὅμως μ' ἐπεσκέπτοντο πολὺ ὀλίγον μετὰ φόβου καὶ δὲν ἤθελον νὰ μοὶ εἴπωσι τίποτε.

Οὐχ ἧττον, ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουσι πέντε πρόσωπα ἀνθρώπων, εἶνε δύσκολον νὰ μὴ εὑρεθῇ πρόθυμος νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ συμπαθῇ εἰς τοὺς φυλακισμένους. Τὸν ἄνθρωπον τοῦτον τὸν εὗρον καὶ ἔμαθον παρ' αὐτοῦ τὰ ἑξῆς:

Ὁ Μοροντσέλλι, ἀφοῦ ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον ὑπῆρξε μεμονωμένος, ἐτέθη μετὰ τοῦ κόματος Καμίλλου Λαδέρκη, ὅστις, κηρυχθεὶς ἀθῶος, ἐξῆλθε τῆς φυλακῆς μετά τινας ἡμέρας, καὶ ὁ φίλος μου εὑρίσκετο καὶ πάλιν μόνος. Μεταξὺ τῶν συντρόφων μου καὶ ἄλλοι εἶχον ἐξέλθει ἀθωωθέντες, καθὼς ὁ καθηγητὴς Ἰωάννης Δομένικος Ρομανιόζης καὶ ὁ κόμης Ἰωάννης Ἀριβαμπένε. Ὁ λοχαγὸς Ρέζια καὶ ὁ κ. Κανόβα ἦσαν ὁμοῦ. Ὁ καθηγητὴς Ρέζι κατέκειτο, θνήσκων, ἐν φυλακῇ παρακειμένῃ τῇ τῶν δύο τούτων κυρίων.

— Δι' ἐκείνους, οἵτινες δὲν ἐξῆλθον, ἠρώτησα, ἔφθασαν αἱ καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις; Καὶ τί περιμένουν διὰ νὰ τὰς κοινοποιήσουν; . . . Ἴσως ὁ δυστυχὴς Ρέζι ἀποθάνῃ ἢ εἶνε εἰς κατάστασιν ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπόφασίν του: Δὲν εἶνε ἀληθές;

— Φοβοῦμαι ναί.

Καθ' ἑκάστην ἐζήτουν πληροφορίας περὶ τοῦ δυστυχοῦς.

— Ἔχασε τὴν λαλιάν του·—τὴν ἀνέκτησε·—πτύει πολλάκις αἷμα· ἔχει ἀκόμη τὸ παραλήρημα· πηγαίνει πολὺ χειρότερα·—πηγαίνει καλλίτερα·—εὑρίσκεται εἰς ἀγωνίαν.

Τοιαῦται ἦσαν αἱ ἀπαντήσεις, αἵτινες μοὶ ἐδίδοντο ἐπὶ πολλὰς ἑβδομάδας. Τέλος ἡμέραν τινὰ μοὶ εἶπον: ἀπέθανε!

Ἔχυσα ἐν δάκρυ δι' αὐτὸν καὶ παρηγορούμην ἀναλογιζόμενος ὅτι δὲν εἶχε μάθει τὴν καταδίκην του!

Τὴν ἐπιοῦσαν, 22 Φεβρουαρίου 1822, ὁ δεσμοφύλαξ ἦλθε νὰ μὲ παραλάβῃ κατὰ τὴν 10ην ὥραν τῆς πρωΐας. Με ὡδήγησε εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἀπῆλθε. Ὁ πρόεδρος, ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ οἱ δύο δικασταὶ ἐκάθηντο εἰς τὰς ἕδρας των· ἅμα τῇ ἀφίξει μου ἠγέρθησαν.

Ὁ πρόεδρος μὲ τόνον εὐγενοῦς εὐσπλαγχνίας, μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ ἀπόφασις ἀφίχθη καὶ ὅτι ἡ καταδίκη ἦτο φοβερά, ἀλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ τὴν εἶχε μετριάσει ὀλίγον.

Ὁ εἰσαγγελεὺς μοὶ ἀνέγνωσε τὴν ἀπόφασιν:—Καταδικασμένος εἰς θάνατον.—Εἶτα ἀνέγνωσε τὸ αὐτοκρατορικὸν διάταγμα:—Ἡ ποινὴ μετριάζεται εἰς δεκαπενταετῆ δεσμὰ ἐν τῷ φρουρίῳ Σπιέλβεργ.

Ἀπήντησα: Γενηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ!

Ἡ ἐπιθυμία μου ἦτο πράγματι νὰ δεχθῶ ὡς χριστιανὸς τὴν φοβερὰν ταύτην καταδίκην καὶ νὰ μὴ δείξω οὔτε νὰ διατηρήσω δυσαρέσκειαν καθ' οἱουδήποτε.

Ὁ πρόεδρος ἐπήνεσε τὴν ψυχικήν μου γαλήνην καὶ μὲ συνεβούλευσε νὰ τὴν διατηρήσω πάντοτε, λέγων μοι ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης ἴσως ἠδύνατο νὰ ἐξαρτηθῇ ὥστε μετὰ δύο ἢ τρία ἔτη νὰ μὲ ἔκρινον

τόπου τῆς εὑρέσεως αὐτῶν, ἃς οὐδεὶς πρὸ αὐτοῦ τὴν Ἑλλάδα περιηγηθεὶς κατεῖχε.

Πόσους δὲν συνέδραμε διὰ τῶν συμβουλῶν του καὶ πόσοι δὲν ἐξεμεταλλεύθησαν αὐτόν; Ἐὰν δὲν ἦτο ξένος παρ' ἡμῖν καὶ ξένος ἐπίσης πρὸς τὸν τρόπον τοῦ ἀναδεικνύεσθαι, δὲν θὰ ἐτελεύτα ἐν πενίᾳ καὶ θὰ ἦτο περικεκοσμημένον τὸ στῆθός του ὑπὸ λαμπρῶν ἀριστείων.

Ὡς σύγχρονος αὐτοῦ καὶ πολλάκις ἐν τῷ βίῳ μετ' αὐτοῦ συναντηθείς, ὀφείλω νὰ ἐξάρω τὴν φιλοπονίαν αὐτοῦ, τὴν ἐπιστημονικὴν εἰδικότητα καὶ τὴν ὠφέλειαν, ἧς οὕτως ἐγένετο πρόξενος ἐν τῇ πατρίδι ἡμῶν. Ἡ γεωγραφικὴ θέσις τῆς Ἑλλάδος, ὁ πλοῦτος τῶν προϊόντων τῶν ἐγκάτων αὐτῆς, ἀπαρεγκλίτως ὑποδεικνύει ἡμῖν τὴν πορείαν ἣν ὀφείλομεν νὰ ἀκολουθήσωμεν, ἐπιθυμοῦντες νὰ προαχθῶμεν ἐν τῇ κλίμακι τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς εὐημερίας. Εἶνε ἡ ὁδὸς τῆς χημικῆς τεχνολογίας, τῆς μεταλλουργίας καὶ τῶν συγγενῶν αὐταῖς τεχνῶν. Ἐν τῷ σταδίῳ τούτῳ λοιπὸν ὁ Γκόβανς καὶ ὡς σύμβουλος τῶν ἰδιωτῶν ἐπιχειρηματιῶν καὶ ὡς ὑπάλληλος τοῦ δημοσίου, ὑπῆρξε σκαπανεὺς ὠφελιμώτατος, μετὰ ζήλου καὶ ἐμπειρίας ἐργασθεὶς ἐν Λαυρίῳ, Εὐβοίᾳ καὶ ἐσχάτως ἐν Μήλῳ.

Καὶ ὡς πατὴρ ἦτο τύπος ἑλληνοπρεποῦς, οὕτως εἰπεῖν οἰκογενειάρχου, περιῤῥοντις ἐμβλέπων εἰς τὸ γῆρας καὶ τὴν ἀνεπάρκειαν τῶν μέσων, οὐχ ἧττον ὅμως τὰ πάντα θυσιάσας ὑπὲρ ἀνωτάτης διαμορφώσεως τῶν τέκνων αὐτοῦ. Ἐὰν δὲ τέλος μνησθῶμεν καὶ τοῦ ἰδιαιτέρου ἔρωτος πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ πρὸς πᾶν τὸ ἑλληνικόν, ὅστις διέπνεεν αὐτὸν μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, ἔξεστιν ἡμῖν νὰ ἀποχαιρετήσωμεν αὐτὸν ὡς ἕνα τῶν ἡμετέρων καὶ νὰ προσφωνήσωμεν αὐτῷ τὸ ὕστατον:

Γαῖαν ἔχοις ἐλαφρὰν ἀγαθὲ καὶ ἐνάρετε Ἀλέξανδρε Γκόβανς.

Η ΥΠΕΡΟΧΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΩΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΑΝΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΝ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν).

ΙΒ'.

Ἀλεξανδρινὴ Σχολή. Τοιοῦτο ἐδόθη ὄνομα καὶ εἰς τὸ σύνολον μὲν τῆς πνευματικῆς ἐργασίας τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πολλῶν καὶ διαφόρων Ἑλλήνων, γραμματικῶν, σχολιαστῶν, μαθηματικῶν, ἀστρονόμων καὶ ἄλλων, ὅσους ἡ ἑλληνικὴ φιλομουσία τῶν βασιλέων Πτολεμαίων, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς οὕτω θεμελιώσεως ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, συνήθροιζε καὶ ἐπαξίως περιεποιεῖτο. Ἰδίως ὅμως εἰς τὴν πολύκροτον φιλοσοφικὴν αἵρεσιν ἐκείνην, εἰς ἣν εἶχον ἀξίωσιν οἱ τῆς Ἀλεξανδρείας σοφοὶ ἄνδρες, ὅτι κατώρθωσαν νὰ συνδιαλλάξωσιν οὐ μόνον τὸν Πλάτωνα πρὸς τὸν Ἀριστοτέλην σχισματικῶς φθεγξάμενόν ποτε: «Φίλος μὲν Πλάτων, φιλτάτη δὲ ἡ ἀλήθεια!» καὶ τοῦτο πρὸς τὴν Στοάν, ἀλλὰ καὶ τὴν θρησκείαν, τὴν φιλοσοφίαν καὶ τοὺς μύθους τῆς Ἀνατολῆς μετὰ τῶν ἑλληνικῶν. Ἐν τῇ ὁρμῇ μάλιστα τοῦ ἑνωτικοῦ αὐτῶν ζήλου ἔφθασαν νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι αἱ μεταξὺ τούτων διαφοραὶ οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ ἀποτέλεσμα παρεννοήσεως. Τὸ δὲ τοιοῦτο, οὕτως εἰπεῖν, φύραμα ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων Νεοπλατωνικὴ φιλοσοφία, ὡς συγγενεύουσα πρὸ πάντων εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἢ μᾶλλον ὡς ἐκπορευομένη ἐξ αὐτῆς.

Πρὸς δὲ ἡ Ἀλεξανδρινὴ Σχολὴ ἡ καὶ περίοδος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐσχημάτισε καὶ διακρινομένην ἐκ τῆς ἀρχαιοτέρας Ἑλληνικῆς, ἰδίαν διάλεκτον εἰς τὴν φιλολογίαν αὐτῆς, ἣν καὶ πρότερον, ὡς καὶ ἐν τῷ Χριστιανισμῷ μετεχειρίσθησαν οἱ συγγραφεῖς. Τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς ἅπαντα τὰ βιβλία τά τε Ἑλληνιστὶ συγγραφέντα καὶ τὰ μεταφρασθέντα, ἔχουσιν Ἀλεξανδρινὸν ὕφος. Καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, σχεδὸν ἅπαντες ὡμίλουν καὶ ἔγραφον τὴν Ἀλεξανδρινὴν Ἑλληνικήν, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῶν σωζομένων αὐτῶν συγγραμμάτων. Μετὰ ταῦτα καὶ ἐν τῷ Βυζαντινῷ Ἑλληνισμῷ, ἐγένετο χρῆσις Ἀλεξανδρινῆς Ἑλληνικῆς, ἔν τε τῇ Πολιτείᾳ καὶ ἐν τῇ καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολὴν Ἐκκλησίᾳ. Αἱ ἐν τῇ Ἀνατολῇ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐγίνοντο καὶ οἱ νόμοι ἐγράφοντο, ὡς τὰ πρακτικὰ αὐτῶν μαρτυροῦσι, κατὰ τὴν Ἀλεξανδρινὴν — βαθμηδὸν ὅμως παρακμάζουσαν — Ἑλληνικήν. Ἀλλ' ἐνταῦθα οὔκ ἐστί μοι τῷ περιοριζομένῳ ἐντὸς τῶν στενῶν ὁρίων τῶν αὐτοσχεδίων στοχασμῶν, λόγος περὶ φιλολογίας ἀκμαζούσης καὶ παρακμαζούσης· ἐπανέρχομαι ὅθεν εἰς τὸν τῆς Ἀλεξανδρείας Ἑλληνισμὸν ἐξυπηρετήσαντα προοιμιακῶς τῷ ὄπισθεν τοῦ Προδρόμου τούτου τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐλευσομένῳ Χριστιανισμῷ.

[Ἕπεται συνέχεια]

Ἐν Τσαρνηδίοις Νάξου. Ὀκτώβριος 1895.

Ν. Ἀναγνωστόπουλος

ἄξιον πληρεστέρας χάριτος. (Ἀντὶ τῶν δύο ἢ τριῶν ἐτῶν παρῆλθον πολλὰ ἀκόμη ἔτη).

Οἱ λοιποὶ δικασταί μοι ἀπηύθυναν ἐπίσης λόγους πλήρεις φιλοφροσύνης καὶ ἐλπίδων. Ἀλλ' εἷς ἐξ αὐτῶν, ὅστις κατὰ τὴν πορείαν τῆς δίκης μοὶ ἐφαίνετο πάντοτε λίαν ἐχθρικός, μοὶ εἶπεν ὡσαύτως κάτι τι εὐγενές, τὸ ὁποῖον ὅμως μοὶ ἐφάνη πολὺ δηκτικόν, διότι τὴν φιλοφρόνησιν ταύτην ἔβλεπον διαψευδομένην ὑπὸ τῶν βλεμμάτων του, εἰς τὰ ὁποῖα μοὶ ἐφαίνετο ὅτι παρετήρουν μειδίαμα χαρᾶς καὶ περιφρονήσεως.

Δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω ὅτι τοῦτο συνέβαινε διότι πιθανὸν ν' ἠπατώμην. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὅλον μου τὸ αἷμα ἐπάγωσε καὶ ἐλυπούμην ὅτι δὲν ἐξήχθη ἡ ὀργή μου. Προσεποιήθην ὅτι δὲν ἐνόησα καὶ καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἐπῄνει τὴν χριστιανικήν μου ὑπομονήν, ἐγὼ τὴν εἶχον ἐνδομύχως ἀπολέσει.

— Αὔριον, μοὶ λέγει, ὁ εἰσαγγελεύς, θ' ἀναγκασθῶμεν μετὰ λύπης νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν ἀπόφασιν αὕτη ὅμως εἶνε διατύπωσις ἀπαραίτητος.

— Ἄς εἶνε, τῷ ἀπήντησα.

— Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, προσέθηκε, χορηγοῦμεν εἰς τὸν κύριον τὴν συντροφίαν τοῦ φίλου του,

Καὶ καλέσας τὸν δεσμοφύλακα, μὲ παρέδωκε ἐκ νέου εἰς τὰς χεῖρας του λέγων αὐτῷ νὰ μὲ θέσῃ εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον μετὰ τοῦ Μοροντσέλλι.

ΚΕΦ. LII.

Ὁπόσον γλυκεῖα στιγμὴ ὑπῆρξεν ἐκείνη καὶ διὰ τὸν φίλον μου καὶ δι' ἐμὲ καθ' ἣν συνηντήθημεν μετὰ χωρισμοῦ ἑνὸς ἔτους καὶ τριῶν μηνῶν καὶ μετὰ τοσαύτας μεγάλας λύπας. Ἡ ἐκ τῆς φιλίας χαρὰ μᾶς ἔκαμε νὰ λησμονήσωμεν, οὕτως εἰπεῖν, ἐπί τινας στιγμὰς τὴν καταδίκην μας.

Οὐχ' ἧττον ἀπεσπάσθην τῆς ἀγκάλης του ὅπως λάβω τὴν γραφίδα ἀμέσως καὶ γράψω εἰς τὸν πατέρα μου. Ἐπεθύμουν τὰ μέγιστα ἵνα ἡ περὶ τοῦ θανάτου μου θλιβερὰ εἴδησις ἀνηγγέλετο εἰς τὴν οἰκογένειάν μου ὑπ' ἐμοῦ μᾶλλον ἢ ὑπὸ ἑτέρων ἵνα ὁ σπαραγμὸς τῶν προσφιλῶν ἐκείνων καρδιῶν μετριασθῇ ὑπὸ τῆς θρησκευτικῆς ἀπαθείας τῆς γλώσσης μου. Οἱ δικασταὶ μὲ ἠνάγκασαν νὰ πέμψω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

Μετὰ ταῦτα, ὁ Μοροντσέλλι μοὶ ὡμίλησε περὶ τῆς δίκης του καὶ περὶ τῆς ἰδικῆς μου καὶ ἐνεπιστεύθημεν πρὸς ἀλλήλους τινὰς τῶν φάσεων τῆς καθείρξεώς μας. Εἶτα, μεταβάντες εἰς τὸ παράθυρον, ἐχαιρετήσαμεν τρεῖς ἑτέρους φίλους εὑρισκομένους εἰς τὰ παράθυρα τῶν δωματίων των. Δύο μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν ὁ Κανόβα καὶ ὁ Ρέζια, οἵτινες εὑρίσκοντο ὁμοῦ, ὁ μὲν πρῶτος καταδικασμένος εἰς ἑξαετῆ δεσμά, ὁ δὲ δεύτερος εἰς τριετῆ καὶ ὁ τρίτος ἦτο ὁ ἰατρὸς Καῖσαρ Ἀρμάρι ὅστις κατὰ τοὺς προηγουμένους μῆνας ἦτο γείτων μου ἐν τῇ φυλακῇ τῶν Μολύβδων. Οὗτος δὲν κατεδικάσθη καὶ ἐξῆλθεν εἶτα ἀθῳωθείς.

Αἱ συνομιλίαι αὗται μετὰ τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ ὑπῆρξαν δι' ἐμὲ γλυκεῖα ἀπόλαυσις καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός. Ἀλλὰ ἅμα κατεκλινόμην καὶ ἐσβύνετο τὸ φῶς, ὅτε ἐπεκράτει ἄκρα σιγή, μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ κοιμηθῶ· ἡ κεφαλή μου ἔκαιε ἡ δὲ καρδία μου ἐβασανίζετο ὁσάκις ἀνεπόλουν τὴν φιλτάτην οἰκογένειάν μου.— Οἱ γηραιοὶ γονεῖς μου θὰ ἠδύναντο ἄρά γε ν' ἀνθέξωσι εἰς τόσῳ μεγάλην δυστυχίαν; Τὰ ἄλλα των τέκνα θὰ ἤρκουν ὅπως τοὺς παρηγορήσωσι; Ὅλα ἠγαπῶντο ὡς ἐγὼ καὶ ἤξιζον πολὺ περισσότερον, ἀλλ' ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ δύνανται ποτὲ νὰ εὕρωσι εἰς τὰ ἐναπολειπόμενα τέκνα συμψηφισμὸν ἀντὶ ἐκείνου, ὅπερ ἀπώλεσαν;

Ὤ! ἐὰν δὲν εἶχον ἀναπολήσει τοὺς γονεῖς μου καὶ τινα ἄλλα πρόσωπα προσφιλέστατα! ἡ ἀνάμνησις αὐτῶν μὲ κατέθλιβε καὶ μὲ συνεκίνει. Ἀλλ' ἀνεπόλουν καὶ τὸν γέλωτα ἐκ δηκτικῆς χαρᾶς τοῦ δικαστοῦ ἐκείνου, κατὰ τὴν δίκην, τὴν ἀπαγγελίαν τῆς καταδίκης μου, τὰ πολιτικὰ πάθη, τὴν τύχην τοσούτων φίλων μου . . . καὶ δὲν ἐγνώριζον πλέον νὰ κρίνω οὐδένα τῶν ἀντιπάλων μου μετ' ἐπιεικείας. Ὁ Θεὸς μ' ἔθετε εἰς τοσούτῳ μεγάλην δοκιμασίαν! Τὸ καθῆκον μου ἦτο νὰ ὑποφέρω μετὰ θάρρους, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην! Θέν· ἠθέλησα! Περισσότερον μοὶ ἤρεσκε νὰ μισῶ ἢ νὰ συγχωρῶ καὶ διῆλθον φοβερὰν νύκτα.

Τὴν πρωΐαν δὲν προσηυχήθην. Τὸ σύμπαν μοὶ ἐφαίνετο ἔργον δυνάμεως ἐχθρικῶς διακειμένης πρὸς τὸ καλόν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΔΥΤΙΚΩΝ Νοέμβριος.				ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ Νοέμβριος.
Εἰσόδεια τῆς Θεοτόκου.	21	Πεμπτ.	9	Ὀνησιφόρου καὶ Πορφυρίου μάρτ.
Καικελίας παρθένου μάρτυρος.	22	Παρασ.	10	Ἐράστου μάρτ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
Κλήμεντος Α' Πάπα Ρώμης μάρτ.	23	Σάββ.	11	Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου μαρτ.
Ἰωάννου τοῦ Σταυροῦ, ὁμολογ.	24	Κυριακ.	12	Ἰωάνου ἐλεήμ. καὶ Νείλου ὁσ.
Αἰκατερίνης παρθέν. μάρτυρος.	25	Δευτέρα	13	Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.
Σιλβέστρου καὶ Λεονάρδου ἱερομονάχ.	26	Τρίτη	14	Φιλίππου τοῦ ἀποστόλου.
Ἰωσαφὰτ ἐπισκόπου μάρτυρος.	27	Τετάρτ.	15	Γουρία, Σιμωνᾶ καὶ Ἀβίδου μαρτ.
Γρηγορίου Γ' Πάπα Ρώμης.	28	Πέμπτ.	16	Ματθαίου τοῦ ἀποστ. καὶ εὐαγγελ.
Γελασίου Α' Πάπα Ρώμης.	29	Παρασ.	17	Γρηγορίου τοῦ θαυματουργοῦ.
Ἀνδρέου τοῦ Ἀποστόλου.	30	Σάββ.	18	Πλάτωνος καὶ Ρωμανοῦ μαρτ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἶκος, θρησκεία, Πατρὶς ὑπὸ Σ...
Οἱ Φραγκισκανοὶ ἐν Σμύρνῃ ὑπὸ Πολυκάρπου Βεντούρα.
Ὁ Ἅγ. Βασίλειος περὶ δυτικῆς ὀφρύος.
Ἡ ὁρκωμοσία τῆς ἀδελφῆς Ροδαρίας μετ' εἰκόνος.
Τὸ σήμαντρον ποίημα ὑπὸ Ι. Μ.
Κοινωνὶ καὶ εἰδήσεις.
Ὁ Πατρῷος ἑλληνισμὸς ὑπὸ Ν. Ἀναγνωστοπούλου.
Ἀνέκδοτα.
Αἱ φυλακαί μου. Silvio Pellico. Ἐπιφυλλὶς κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.
Μικρὸν ταχυδρομεῖον.
Ἡμερολόγιον.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ σταθμάρχης τοῦ ἐν τῇ πολίχνῃ Α. σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ πάσχων ἐκ λαρυγγίτιδος ὑπεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ εἰς τὴν διὰ γάλακτος θεραπείαν. Ἑκάστην πρωΐαν ἡ σύζυγός του τῷ προσέφερεν ἄφθονον καὶ παχύτατον γάλα, τὸ ὁποῖον ἤμελγεν ἐξ ὡραίας αἰγὸς ἐπὶ τούτῳ ἀγορασθείσης.

Αἴφνης, ἀγνοῶ διὰ τίνα ἐπείγουσαν ὑπόθεσιν, ἐδέησε νὰ ἀπουσιάσῃ ἐπί τινας ἡμέρας ἡ περιποιητικὴ οἰκοδέσποινα καταλιποῦσα εἰς τὸν σταθμάρχην τὴν φροντίδα νὰ ἀμέλγῃ τὴν αἶγα. Πλὴν τὸ πονηρὸν κερασφόρον, παρατηρῆσαν προσερχόμενον ἀντὶ τῆς οἰκοδεσποίνης ἕτερον ξένον αὐτῇ ὅπως τὴν ἀμέλξῃ κατ' οὐδένα τρόπον συγκατετέθη νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ τοιοῦτόν τι. Εἰς τὰς θωπείας καὶ καταπραϋντικὰς παρωτρύνσεις τοῦ σταθμάρχου ἀντέταξε ἐπικίνδυνα διὰ τῆς κεφαλῆς κτυπήματα, ἅτινα μετὰ δυσχερείας καὶ ἐπιδεξιότητος διέφυγεν οὗτος. Ἐνώπιον τοιαύτης ἀντιστάσεως ἐδέησε νὰ κύψῃ τὸν αὐχένα καὶ ἀποχωρήσῃ βαρέως φέρων τὴν ἧττάν του. Ἐνῷ ὅμως κατηφὴς διεσκέλιζε τὸν οὐδὸν τοῦ σταύλου, ἀναλογιζόμενος τίνι τρόπῳ νὰ καθησυχάσῃ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ στομάχου καὶ πληρώσῃ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ ἰατρικῆς θεραπείας, σκέψις φωτεινὴ διέρχεται τοῦ πνεύματός του κολακεύουσα μεγάλως τὴν φιλαυτίαν καὶ ἐπινοητικότητά του, ἐξωτερικευθεῖσα συνάμα διὰ μειδιάματος ἐμφαίνοντος τὴν ἐνδόμυχον εὐχαρίστησιν. Ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον· σπεύδει εἰς τὸν συζυγικὸν θάλαμον περιβάλλεται διὰ τῶν καθημερινῶν ἐνδυμάτων τῆς συμβίας του, ρίπτει ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸ σάλιόν της, θέτει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸν κεκρύφαλόν της καὶ τρέχει εἰς τὸν σταῦλον. Ἡ αἶξ ἀπατηθεῖσα ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν φαινομένων στέργει εὐπειθῶς ν' ἀμελχθῇ. Ὁ σταθμάρχης ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς ἐνόμιζεν ἑαυτὸν νικητὴν μεγάλης μάχης· αἴφνης ὅμως οἱ ἠλεκτρικοὶ κώδωνες μὲ τὸν διάτορον καὶ παρατεταμμένον ἦχον των πληροῦσι τὸν ἀέρα, ἀφικνεῖται ἡ ἀμαξοστοιχία καὶ ὁ σταθμάρχης δὲν παρουσιάζεται· εἰς ἐπίμετρον κρούεται ἡ θύρα καί, αὐτῆς ἀνοιγείσης, ἐμφανίζεται ὁ γενικὸς ἐπόπτης τῆς γραμμῆς ὅστις ἔκπληκτος παρατηρεῖ τὸν σταθμάρχην τόσῳ γελοίως μετημφιεσμένον. Ὁ σταθμάρχης ἐξηγεῖται ὁ δὲ Γενικὸς ἐπόπτης γελᾷ μέχρι διαρρήξεως.

Εὐφυὲς στρατήγημα. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως Berditscheff ἐν Ρωσσίᾳ ρέει ρυπαρώτατος ὀχετός, ἔνθα ρίπτονται αἱ ἀκαθαρσίαι τῆς πόλεως. Ἡμέραν τινα, ἐνῷ ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τῆς ρηθείσης πόλεως παρετήρει τὸν δυσώδη ρύακα, ἐπενόησεν εὐφυέστατον στρατήγημα πρὸς ἀνέξοδον καθαρισμὸν τοῦ ὀχετοῦ. Καὶ πράγματι ἤρχισε νὰ περιφέρηται εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ρύακος, ὅτε αἴφνης ἔστη καὶ κύπτων παρετήρει ἐντὸς αὐτοῦ ἀναμοχλεύων διά τινος ράβδου τὰς ἀκαθαρσίας καὶ προσποιούμενος, ὅτι ἐζήτει κάτι τι. Ἐν τῷ ἅμα περιεκυκλώθη ὑπὸ πλήθους Ἑβραίων, διερωτώντων αὐτὸν τί ἐζήτει.

Ἀπήντησεν, ὅτι ἀπώλεσε δακτύλιον ἀξίας 100 ρουβλίων καὶ ὅτι θὰ ἔδιδε γενναιοτάτην ἀμοιβὴν εἰς τὸν εὑρόντα αὐτόν.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ ρύαξ εἶχε καθαρισθῇ ἐντελῶς.

Οἱ Ἑβραῖοι ἀπεκόμισαν πάσας τὰς ἀκαθαρσίας παρ' αὐτοῖς, βαυκαλιζόμενοι ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ν' ἀνεύρωσι τὸν οὐδέποτε ἀπολεσθέντα δακτύλιον.

Πλαγίαυλος 3000 ἐτῶν.— Ὁ γνωστὸς ἀρχαιολόγος Flinders Petrie εἰς τὰς ἐν Αἰγύπτῳ γενομένας ἀνασκαφὰς ἀνεκάλυψε μεταξὺ τῶν ἄλλων εὑρημάτων ἐντὸς γυναικείου τάφου διπλοῦν πλαγίαυλον. Πρότινος ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου ὁ μουσικὸς ἔπαιζε διαφόρους σκοπούς δι' αὐτοῦ τοῦ πλαγιαύλου, ὅστις φέρει ἡλικίαν 3,000 ἐτῶν.

Τὸ εἶδος τῆς φωνῆς τοῦ ἐν λόγῳ ὀργάνου διαφέρει τῶν πλαγιαύλων τῆς ἐποχῆς μας, προσομοιάζει δὲ μᾶλλον πρὸς τὴν κοινῶς λεγομένην **φλογέραν.** Οἱ τόνοι αὐτοῦ εἶναι ἀκριβῶς οἱ αὐτοὶ τῆς ἐν χρήσει μουσικῆς κλίμακος, ἀπόδειξις σαφής, ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐγνώριζον αὐτὴν ἀπὸ τριάκοντα ἤδη αἰώνων.

ΜΙΚΡΟΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Π. Β. Σμύρνην. Ἀναμένομεν εἰδήσεις σας, μὴ μᾶς λησμονῆτε. — Ἀνταποκριτῇ. Σύρον. Φροντίσατε παρακαλοῦμεν συλλογὴν καθυστερουμένων συνδρομῶν.—Ν. Χ. Σύρον. Συνεχεῖς περιαυτολογίαι προκαλοῦσι τὸν ἔμετον καὶ εἰς τοὺς μᾶλλον ἀπαθεστέρους.—Α. Π. Λαύριον. Συνδρομήν σας ἐλάβομεν. Εὐχαριστοῦμεν. — Κ. Μ. Μελίτην. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, ἀναμένομεν ἀποτέλεσμα ἐνεργειῶν σας.—Π. Β. Πάτρας. Ἐτηλεγραφήσαμεν κ. Καίσαρην ὅπως ἐπιθεωρήσῃ μουσικὴν αὐτόθι καθολικῶν καὶ ἀναφέρῃ ἐντυπώσεις του. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡμέτερον τηλεγράφημα ἔφθασεν ἐγκαίρως.—Κ. Σ. Ἐνταῦθα. Ἐλησμονήσατε χειρόκτιά σας εἰς τὸ γραφεῖον μας, εἰς ἑκάστην ἐπίσκεψίν σας ἐννοεῖτε νὰ μᾶς ἀφίνετε καὶ ἀπὸ μίαν ἐνθύμησιν.—Κ. Φ. Ἐνταῦθα. Προτοῦ ἐπαναλάβομεν τὰς σχέσεις μας ἀναμένομεν λύσιν γορδίου δεσμοῦ.—Ν. Ζ. Κέρκυραν. Ἀποστείλατε εἴκοσι σώματα, ἀντίτιμον ταχυδρομικῶς.—Δ. Σ. Κύπρον. Ἄρθρον σας ἀκατάλληλον.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ
Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ ΚΑΙ Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1895—1027.